

Szerző

Cím *Olimpia.*Forrás: *Pesti napló*

Bp.

(Hely)

1911

(Idő)

4/26.

(Köt. v. füz.)

Olimpia.

Budapest, május 25.

Budapesten most megint együtt vannak a világ nemzetei és egy pillanatra a középpontja vagyunk a kulturnépek civilizatorikus törekvéseinek. A nemzetközi olimpiai kongresszus most tartja üléseit és ez a nagy nemzetközi testület a legeszményibb formában bizonyítja be a kulturnépek nagy megegyezésének és közös törvények alkotásának lehetőségét. A sport versenytérein született meg a nemzetek megértésében rejlő nagy kulturhaszon és az a feltétlen tisztelet, amelylyel minden nemzet a közös fórum ítéleteit és törvényeit fogadja, mutatja, hogy a kultúra intenzív erővel egyengeti annak a boldog kornak az utjait, amely a nemzetek minden téren való megértéséhez fog vezetni.

A kulturális haladás gondolatában való egyesülés felemelő harmóniáját azonban megzavarja egy politikai gondolat, bizonyosságul annak, hogy a politika egy pillanat alatt lerombolhatja azt, amit a kultúra esztendőket nehéz munkájával alkotott. A németek ugyanis azt indítványozták, hogy az osztrákok, magyarok és csehek ne szerepelhesse-nek mint külön nemzet fiai, hanem

együttessen egy állam képviselőiként kezeljék őket az olimpiai versenyeken. Az elnök azonban igazi francia szimatjával kiérezte, hogy ilyen indítványnak éppen a vendéglátó magyarok házában való tárgyalása legalább is tapintatlanság és elnöki jogánál fogva nem engedte szavazásra a kérdést.

A politika tehát kénytelen volt visszavonulni a maga céljaival és a kultúra akadálytalanul folytathatta munkáját. Mi azonban megállhatunk egy pillanatra e különös indítvány mellett, mert ez is megdöbbenítő képét mutatja annak, hogy micsoda helyzetet szánnak nekünk odakünn, főleg pedig, hogy éppen a legszorosabb szövetségi kötelékben levő németység részéről micsoda eljárást tanúsítanak velünk szemben. Gyakran panaszkodunk, hogy a messze idegenben nem értik meg a mi állami életünk lényegét, nincsenek tisztában közjogi különállásunkkal, sőt földrajzi helyzetünkkel sem. De hogy közvetlen szomszédságunkban, harmincéves szövetségesünk hazájában sem ismernek bennünket, sőt házigazda szerepünket sem tisztelve igyekeznek háttérbe szorítani bennünket, hát ezt igazán nem lehet örvendetes tünethet mondani.

Mindenesetre eléggé örvendetes, hogy egyetlen nemzet se akadt, amely a németekkel szolidaritást vállalt volna, sőt, és ezt az igazság kedvéért még külön is ki kell emelni, még Ausztria sem támogatta Németország óhaját és az elnök az összes nemzetek hozzájárulásával jelenthette ki, hogy Németország javaslatát nem bocsátja tárgyalásra. Nemzetközi helyzetünk alárendeltsége sir ki ebből az incidensből, amely épp azért fájdalmas, mert olyan téren jelentkezik, amelyen eddig nagyon is bebizonyítottuk rátermettségünket, sőt éppen Németországgal szemben diadalmas ellenfélnek bizonyultunk. Ha politikai dologról lett volna szó, értenők, hogy a politikai ellenszenv taktikából háttérbe akart szorítani bennünket. De hogy az emberiség kulturáját szolgáló versengést, egy nemes eszmei mérkőzést használnak fel arra, hogy tekintélyünket megnyirbálják, ez azt mutatja, hogy az ellenünk való hangulat sokkal erősebb, sem mint gondoljuk.

Magyarország éppen a legutóbbi olimpiádon bizonyította be, hogy milyen pozíciót szerzett magának a sport téren. Nyilván ez fáj a németeknek. És azzal, hogy a csehek és osztrákok közé akar bennünket kényszeríteni, azt akarja elérni, hogy a mi győzelmi pontjaink arányszáma a rosszabb osztrák és cseh eredmények folytán csökkenjen és ezzel a németek arányszáma emelkedjék. Valószínűleg ez a kis taktika irányította elhátározásukat és ezért léptek föl ellenünk saját hazánkban. Céljuk nem sikerült. Az udvarias francia elnök meghiusította. A magyar versenyzők adják meg most már a

németeknek a legmegfelelőbb választ. Bizonyítsák be még egyszer sportbeli kiválóságukat és igazolják a világ előtt, hogy képességeik révén is megilleti őket az a kitüntető különállás, amelytől a német tapintat meg akarta őket fosztani.